

det ikke for nødvendigt og synes ikke, der er nogen Anledning til at opretholde det foreslaaede nye Landsoverskatteraad. Vi foreslaa derfor, at §§ 20, 36, 37 og 38, som angaa denne foreslaaede nye Institution, skulle udgaa. Vi mene, at de Sager, som dette Landsoverskatteraad vilde faa til Behandling, helst maa blive hos Domstolene, hvor de ere for Øjeblikket. Vi mene, at da der i det hele taget efter denne Lov er saa ringe Adgang til at gaa til Domstolene, er der ikke nogen Nødvendighed for at oprette nogen særlig Kassationsdomstol. Det er nemlig det, som dette Raad skulde være. Det er kun, hvad Sagens Formaliteter angaar, at Landsoverskatteraadet skulde have Adgang til Afgørelse og Fortolkning af Lovens Bestemmelser, saavel for Statens som for Kommunens Vedkommende, og saa Afgørelse af Spørgsmaal angaaende Erhvervsskatten eller, om man hellere vil kalde den saa, den mellemkommunale Skat. Vi mene, at naar de Ændringsforslag, vi foreslaa med Hensyn til Overskatteraadet, blive vedtagne, behøve vi ikke den nye Institution, og vi foreslaa derfor, at de Spørgsmaal, som skulle afgøres ved den, for saa vidt de ikke efter de nye Bestemmelser afgøres ved Overskatteraadet, lige som nu kunne afgøres ved de almindelige Domstole.

Jeg gaar derefter over til Grundlaget for Ligningen. Der er jo ingen Tvivl om, at der hersker adskillig Misfornøjelse med de Selvangivelsesblanketter, der nu uddeles i Kommunerne til Angivelse af den Indkomst, som lægges til Grund saavel for Statsskatten som for Kommuneskatten. De ere ret vildledende og ufyldestgørende og, som jeg sagde ved første Behandling, og som det ogsaa kan paavises, indeholde de virkelige Fejl. Vi have da i Ændringsforslagene Nr. 40, 41 og 42 søgt at give noget mere udtømmende Regler for, hvorledes disse Formularer skulle affattes. Det har man ogsaa i forskellige andre Lande. I Sverige har man saaledes meget udførlige Skemaer, som vi slet ikke turde tænke paa at indføre her til Lands. I England er der ligeledes mange Skemaer for de forskellige Indtægter for de forskellige Slags af Skatteydere. Saa langt er der ikke Tale om, at vi have tænkt os at gaa, men vi have dog optaget i Loven visse Ting, som vi mene, det vil være nødvendigt at spørge vedkommende Skatteyder om, for at vejlede ham med Hensyn til hans Selvangivelsespligt. I Betragtning af, at Loven nu og fremdeles indeholder en Pligt til Angivelse af Indtægten,

men samtidig en Pligt, som faktisk i et meget stort, maaske det overvejende Antal Tilfælde ikke bliver opfyldt, have vi foreslaaet, at Undladelse af Opfyldelse af denne Pligt i alle Tilfælde medfører en Forhøjelse af den derefter følgende Indtægtsansættelse, og denne Forhøjelse have vi foreslaaet til $\frac{1}{5}$ — naturligvis naar der ikke foreligger særlige Grunde, hvorfor man har undladt at opfylde Pligten. Men paa den anden Side foreslaa vi ogsaa, at hvis Ligningsmyndigheden forkaster en saadan Selvangivelse, skal den give en Begrundelse deraf, og endvidere, at der gives en Ret til at klage til Overskatteraadet, som er ikke lidt mere effektiv end den nuværende Ret. Vi foreslaa endelig, at ikke blot det samlede Skatteraad, men ogsaa dets enkelte Medlemmer skulle kunne paaanke enkelte Ligninger eller den hele Kommuneligning, hvis de finde den uforvarlig.

Jeg tror nu at have nævnt de mere vigtige Ændringer, vi have foreslaaet paa Ligningsområdet, og jeg skal da for Resten henvise til de i Betænkningen givne, om end kortfattede, Motiveringer til samtlige til Lovforslaget stillede 70 Ændringsforslag. Den i Lovforslagets sidste Paragraf, § 56, foreslaaede Bestemmelse om, at Loven i Samlingen 1916—17 skal underkastes en Revision, have vi tilladt os at foreslaa skulde udgaa. Der er jo indhøstet mange Erfaringer i de 9 Aar, i hvilke vi have haft Indkomst- og Formueskat til Staten, og naar der nu ved denne Lejlighed tages Hensyn til disse Erfaringer, mene vi, som i det hele ikke ere særlig stemte for at indsætte disse Revisionsbestemmelser, at vi kunne undlade det ved denne Lejlighed, idet selvfølgelig baade Regering og Rigsdag i saa Tilfælde staa ganske frit til det Spørgsmaal, om de ville revidere. Der er en vis Fattigdomserklæring i enhver Lov, hvorman skriver, at den skal revideres inden den og den Tid. Man siger ligesom: Vi ere ikke særlig fornøjede med vort Arbejde, og derfor ville vi reservere os ved at skrive, at den skal revideres inden en bestemt Tid. Vi mene, at der i dette Tilfælde ikke er nogen Nødvendighed derfor, men lægge naturligvis ikke særlig Vægt paa dette Spørgsmaal.

Efter saaledes kortelig at have gennemgaaet alle de stillede Ændringsforslag, anbefaler jeg dem alle til Vedtagelse i det høje Ting. Man vil bemærke, at naar Ændringsforslag Nr. 9 undtages, ere de stillede af et Udvalgsflertal, og der fore-